

ἀνερχοῦδεμα! (οὐρανὸν = σου ἔναν). Συνών. ἀναμαλλίαι 1, *ἀναχορδεμός, *ἀναχόρδεψι, *ἀναχόρδισμα.

*ἀναχορδεμὸς ὁ, ἀνερχοῦδεμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Εἶδες ἕναν ἀνερχοῦδεμὸν τὰ ροῦχα μέσ' ἔς τὸ παλαιόσεδονκο 'κεῖνο!

*ἀναχορδευτής ὁ, ἀνερχοῦδευτής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

Ὁ τὰ πάντα ἄνω κάτω ποιῶν, ὁ ταράττων τὴν τάξιν: Ἦρθε πάλι ἡ ἀνερχοῦδεύτρα κ' ἐνεκάτωσε δὲ ροῦχα μέσ' ἔς τὸ σεδούκι!

*ἀναχορδεύω, ἀνερχοῦδεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀρχ. χορδεύω. Ὁ τύπ. ἀνερχοῦδεύω ἐξ ἁμαρτ. ἀνεχοῦρδεύω κατὰ μετάθ.

Ταράττω τὴν τάξιν, προξενῶ ἀταξίαν, σύγχυσιν: Μουρὲ, γιάδα κ' ἐνερχοῦδεύεις το τὸ σεδούκι; Μαλλίᾳ ἀνερχοῦδεμένα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφύρω.

*ἀναχόρδεψι ἡ, ἀνερχοῦδεψι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Ὁ βερτοῖς ἔχει ἀνερχοῦδεψι (βερτοῖς = κόμη).

ἀναχορδίζω ἁμαρτ. ἀναχορδίζω Κρήτ. ἀνεχορδίζω Κάρπ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἁμαρτ. ρ. χορδίζω.

*Ἀναχορδεύω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀναχορδίζω τὰ μαλλιά - τοὶ δουλεῖς Κρήτ. Νήματα - μαλλιά ἀναχορδισμένα αὐτόθ. Χωρίστρα ἀναχορδισμένα αὐτόθ. || Ἄσμ.

*Ὡ Παναγιά, δὲ βρίσκειται, ἔνα γομμάτι χτένι νὰ 'σιάζῃς τὴ χωρίστρα σου τὴν ἀναχορδισμένη! αὐτόθ.

*ἀναχόρδικος ἐπίθ. ἀναχόρδικος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά, τοῦ οὐσ. χορδὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

*Ατακτος, ἀκατάστατος: Εἶδα τὰ 'χεις τὰ πράματα ἀναχοῦρδικα 'σὰ τζῆ κουζουλῆς τὰ μαλλιά;

*ἀναχόρδισμα τό, ἀναχόρδισμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχορδίζω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Ἐχουν ἕναν ἀναχόρδισμα τὰ μαλλιά σου, ἀπὸν δὲ γατέω πῶς θὰ σοῦ τὰ χτενίσω!

ἀναχουλεύω Χίος 'ναχουλεύω Χίος 'ναχουλεύω Χίος ἀναχουχουλεύω Χίος (Καρδάμ.) — Λεξ. Δημητρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἐνοχλεύω < ἐνοχλῶ. Ἰδ. ΓΧα-τζίδ. ΜΝΕ 1,270 καὶ 2,294. Ὁ τύπ. ἀναχουχουλεύω κατ' ἀναδίπλ.

1) Ἀναδεύω, ἀνακατώνω Χίος: Ἀναχουλεύω τὴ φωτιά. Τὸ παιδί ἀναχουλεύει τὰ χρώματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχοβολῶ. 2) Ἀνακινῶν ἐρευνῶ, ἀναζητῶ Χίος: Ὁ ποντικός ἀναχουλεύει. Συνών. ἀνασκαλεύω 2, ἀνασκυβαλίζω 2, ζητῶ, ψάχνω, ψαχουλεύω. 3) Μεταφ. ὑποκινῶ ἔριδας, δημιουργῶ ἀνησυχίας, σκάνδαλα ἐνθ' ἀν.: Τὸ παιδί αὐτὸ ὅλο 'ναχουλεύει Χίος. Συνών. ἀναγέρνω Α 2 γ, ἀνακατεύω Β 3, ἀνακατώνω Β 5.

ἀναχούλης ὁ, ἁμαρτ. ἀναχουχούλης — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχουλεύω, παρ' ὁ καὶ ἀναχουχουλεύω.

Σκανδαλοποιός, ραδιοῦργος: Ἀναχουχούλης ἄνθρωπος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατούρης. Πβ. *ἀναχυμιστής.

ἀναχοχλακίζω Δ.Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνεχοχλακίζω Θήρ. Α.Κρήτ. ἀναχοχλακῶ Δ.Κρήτ. ἀνεχοχλακῶ Α.Κρήτ. 'νεχοχλακῶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χοχλακίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 771 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὰ σωθικά ντ' ὡς τὸ θερμὸ βράζου ἀναχοχλακίζου».

Διατελῶ ἐν βρασμῷ, κοχλάζω ἐνθ' ἀν.: "Ὀδε θ' ἀνεχοχλακίσῃ τὸ νερό, νὰ ρίξῃς μέσα τὰ κουκκιά Κρήτ. Ἀνεχοχλακῇ τὸ τσιγάρι, μόνο ρίξε τοὶ βροῦβες (βραχυλ. ἀντὶ ἀνεχοχλακῇ τὸ νερό τοῦ τσιγαλιού) αὐτόθ. Ἐνεχοχλακίξε τὸ νερό, μόνο σ' κώσου νὰ χύσῃς τὴ δουγάδα αὐτόθ. Τὸ αἷμα μου ἀνεχοχλακῇ ἐκεῖα ποῦ τήνε θωρῶ αὐτόθ. Συνών. ἀναβράζω, Α 1, βράζω, χοχλάζω, χοχλακίζω.

ἀναχπάραχτα ἐπίρρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχπάραχτος. Πβ. ἀχπαράζω.

Αἰφνης, ἔξαφνα: Ἀναχπάραχτα εἶδ' αἶον ἐμπροστά μ'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναχάμπαρα.

ἀνάχρεια ἡ, Πελοπν.(Μάν.) ἀνάχρα Πελοπν. (Γέρμ. Καρδάμ. Κίτ. Λακων. Μάν.) ἀνάχρη Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀνάχραιο τό, Πελοπν.(Αἰγ. Καλάβρυτ. Μεσσ. Πύλ.) ἀνάχρηγιο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χρεῖα.

1) Πᾶν οἰκιακὸν ἔπιπλον ἢ σκεῦος Πελοπν.(Αἰγ. Γέρμ. Καρδάμ. Κίτ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Πύλ.): Αὐτὸ εἶναι ἀνάχρεια τοῦ σπιτιοῦ Μάν. Ὅ,τι ἀνάχρα εἶχε τὴν ἐπούλησε Γέρμ. Εἶχα τόσες ἀνάχρες καὶ χαθήκανε Μάν. Ἐπούλησε τ' ἀνάχρεια τοῦ σπιτιοῦ του Μεσσ. || Παροιμ. Δὲν εἶμαι ξύλο τῆς φωιτᾶς, εἶμαι ξύλο τῆς ἀνάχρας (πρὸς τοὺς θεωροῦντας τοὺς ἄλλους εὐτελεῖς) Κίτ. Συνών. ἀγγεῖο 1, ἀναχρικὴ. β) Τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἐργασίαν τινὰ ἀπαιτουμένων ἐργαλείων Πελοπν.(Καλάβρυτ. Σουδεν.): Μὴν τὰ δίνετε τ' ἀνάχρηγιά σας Σουδεν. Φέρ' τ' ἀνάχρεια μου Καλάβρυτ. Συνών. ἀγγεῖα (ἰδ. ἀγγεῖο 3). 2) Ἰδιοκτησία, κτῆμα Πελοπν.(Ἀρκαδ.): Εἶναι ἀνάχρη μου.

ἀναχρεῦω Πελοπν.(Λακων.) Μέσ. ἀναχρεῦομαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάχρα, δι' ὁ ἰδ. ἀνάχρεια.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐρευνῶ διὰ νὰ εὕρω οἰκιακὸν τι σκεῦος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Τί ἀναχρεῦσαι; Μάν.

2) Μέσ. ἀναμειγνύομαι Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): Αὐτὸς ἀναχρεῖται ἔς τὰ σπιτιάτικα Γέρμ.

ἀναχρικὴ ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) ἀναχρικό τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχρικός < ἀνάχρεια.

Ἀνάχρεια 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Βάλ' τ' ἀναχρικό ἔς τὴ θέσι του Καλάβρυτ. Δὲν εἶναι νὰ τοῦ λείπῃ κἀνενὸς τ' ἀναχρικό αὐτόθ. Ἐψωνίσανε τ' ἀναχρικά τοῦ σπιτιοῦ Μεσσ. Μάζω τ' ἀναχρικά (μάζω = μαζεῦω) αὐτόθ.

ἀναχτίζω Κρήτ. ἀνεχτίζω Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακτίζω.

1) Κτίζω ἐκ νέου, ἀνεγείρω τι ἐρειπωθὲν Κρήτ.: Ἄσμ. Οὐλα 'γινήκαν τρόχαλος καὶ ποῖος νὰ τ' ἀναχτίσῃ;

Συνών. ξαναχτίζω. β) Ἐπιδιορθῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μωρὲ δὲ βάς ν' ἀνεχτίσῃς τὸ δρόφο τ' ἀβελακιοῦ, μόνο θὰ πᾶς πάλι ἔς τὸ γαφενέ; 2) Οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, κτίζω Κάρπ.: Ἄσμ.

Καὶ μέσα ἔς τὰ ριζόσυνα τὴ μάντραν ἀνεχτίζει.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί δυστυχ. καὶ εὐτυχ. στ. 136 (ἐκδ. SLambros σ. 295) «θέλεις ἰδεῖν παράξενον τῆς

